

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 maja 2016 r.,
sprawy z wniosku **K. P.** o odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie art. 8
ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych
wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu
Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34 poz. 149 z późn. zm.),
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.
z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt IV Ko [...],

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 1) obciążyć wnioskodawcę K. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

K. P. był w związku z wprowadzeniem stanu wojennego internowany w okresie od 8 maja do 15 grudnia 1982 r. za działalność w [...] „S.” (od 24 lipca do 20 sierpnia 1982 r. korzystał z przepustki). Za wynikłe z internowania szkody i krzywdy uzyskał wcześniej kwotę 3500 zł tytułem odszkodowania i kwotę 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W niniejszym procesie Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z 12 maja 2015 r., zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy dodatkowo odszkodowanie w wysokości 5052 zł, oddalając roszczenie w pozostałym zakresie. Sąd Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 r. apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył pełnomocnik wnioskodawcy, podnosząc w niej trzy zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa procesowego – w tym uchybienie o charakterze bezwzględny. W prokuratorskiej odpowiedzi na kasację zawnioskowano o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu, w którym sformułowano tezę o wystąpieniu uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na „nieuzasadnioną i niezgodną z przepisami prawa zmianę składu orzekającego na rozprawie odwoławczej”, trzeba dobitnie stwierdzić, że w aktualnym stanie prawnym naruszenie reguł określających wyznaczenie składu sądu zawartych w art. 350 § 1 k.p.k. w zw. z art. 351 § 1 k.p.k. nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej (zob. wyrok SN z 17 maja 2012 r., V KK 322/11). Obraza wskazanych przepisów może być postrzegana w perspektywie względnej przyczyny odwoławczej, niemniej – w realiach niniejszej sprawy – nie sposób przyjąć, że niewątpliwe niedociągnięcia przy wydawaniu zarządzenia z 28 sierpnia 2015 r. (k. 742) miały charakter rażący i mogły wywrzeć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Zgoła inaczej wskazane uchybienia będą kwalifikowane od 1 stycznia 2017 r., gdy wejdą w życie po uzyskaniu nowego brzmienia – zgodnie z nowelą z 11 marca 2016 r. – art. 351 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 1a k.p.k. Niezależnie od tego warto w tym miejscu przypomnieć, że w myśl art. 94 § 2 k.p.k. do treści zarządzeń należy odpowiednio stosować unormowania dotyczące postanowień, które wymagają, by decyzja procesowa zawierała zarówno oznaczenie organu ją wydającego (prezes sądu, przewodniczący wydziału, upoważniony sędzia), jak i osoby wydającej, a więc jej imienia i nazwiska, co jasno wynika z art. 94 ust. 1 pkt 1 k.p.k. (zob.

postanowienia SN: z 18 lipca 2000 r., IV KZ 64/00, OSNKW 2000, z. 7 – 8, poz. 67; z 22 września 2006 r., V KZ 38/06, R-OSNKW 2006, poz. 1807).

Chybiony był również zarzut drugi, jakoby Sąd *ad quem*, oddalając wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych innego zakładu medycyny sądowej, dopuścił się obrazy art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. Trafnie wskazał autor odpowiedzi na kasację, że Sąd odwoławczy zasadnie oddalił przedmiotowy wniosek, uznając wcześniej sporządzoną opinię za jasną i pełną oraz podkreślając, że skarżący nie wykazał okoliczności, które podawałyby w wątpliwość opracowaną na potrzeby konkretnego procesu opinię.

Trzeci zarzut kasacyjny, mówiący o obrazie art. 2 § 1 pkt 1, art. 4, art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., został wyraźnie skierowany – na co nie zezwalał art. 519 k.p.k. – przeciwko wyrokowi Sądu pierwszej instancji. Poza tym, analizując jego treść, wolno odnotować, że stanowił on w gruncie rzeczy próbę przeforsowania niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.